

## Opgelucht

Ik was blij met het gesprek dat onze zoon had met een deskundige op dit gebied. Hoe ik reageerde op zijn vermeende bisexualiteit. Hij was op gesprek geweest in zijn eentje (zou ik nu nooit meer doen). Ik zou meegaan. Er werd geconstateerd dat hij bisexueel was.

Omdat hij ook christen is, leek het voor mij een done deal. Hij kiest gewoon voor zijn heterokant en wordt gelukkig met vrouw en kinderen. Ik wilde de homoseksualiteit van mijn zoon fiksen en dat leek gelukt. Geregeld! Gefikst! Ik was blij en opgelucht! Dat was hoe ik reageerde op zijn vermeende bisexualiteit.

Een tijdje later bleek dat hij helemaal niet gelukkig was met de uitslag van dit gesprek. Hij wist immers beter, maar had zichzelf altijd verteld dat een heteroseksuele relatie de enige optie was. Daardoor leek het tijdens dat gesprek dat hij bisexueel was. Hoe ouder hij werd, bleek steeds meer dat er geen keuze mogelijk was.

Oh ja, hij had het heus wel geprobeerd. Hij zocht contacten met leuke meiden en vertelde er thuis over. Ik merkte wel op dat de passie ontbrak. Ik herinnerde mijn eigen verliefdheden en dat miste ik bij hem. Maar goed, hij is een man (inmiddels) dus dat zou wel anders zijn. Hij is ook de oudste (van 3 jongens), dus ik heb geen referentiemateriaal. Ik droomde al

over een leuke schoondochter (eindelijk een vrouw over de vloer in mijn mannenhuishouden) en wie weet over een paar jaar kleinkinderen. Een aantal vriendinnen heeft al kleinkids en dat zag ik ook wel zitten.

Toen kwam er een mailtje. Dat hij niet blij was met het gesprek destijds en dat hij niet het idee had dat de sticker bisexueel de juiste was. Hij was nog bezig om het voor zichzelf duidelijk te krijgen hoe het zat. Ik landde keihard op de grond. Hoe ik reageerde op zijn vermeende bisexualiteit? Met vreugde, maar nu.... Hij zou toch niet... Mijn mooie dromen die ik over hem had, knalden kapot. Nee! Niet dat! Vreselijk! En wat nog het moeilijkst was: ik kon niet zeggen dat ik er niets mee te maken wilden hebben.

Wat gelukkig wel overeind bleef: een allesoverheersend verlangen om hem mijn liefde en steun te geven. Gelukkig dacht manlief er ook zo over. Hij is onze zoon en we blijven van hem houden, altijd! Meteen heb ik een mailtje gestuurd (nadat ik had geprobeerd te bellen, maar hij zat midden in een college) en hem daarin verteld dat we hem niet zouden laten vallen en dat we van hem houden, no matter what. Dat ik dit huilend en vol vragen deed, heb ik er niet bij verteld. Ik realiseerde me dat dit niet te fiksen viel, hoe graag ik dat op dat moment ook wilde...

Wist ik toen maar, dat dit niet het einde van de wereld zou blijken te zijn. Ik had nog een hele weg te gaan.